

1

ภายในห้องชั้นสูตรหมายเลขสี่ที่ชั้นใต้ดินของตึกแผนกนิติเวชประจำลอสแอนเจลิส เคาน์ตี หมอโจนาธาน วินสตันดึงหน้ากากอนามัยขึ้นปิดปากและจมูกพาลงดู นาฬิกาบนผนังซึ่งบอกเวลาสิบแปดนาฬิกาสิบสองนาที

ศพหญิงสาวผิวขาวอายุประมาณยี่สิบปลาย ๆ ถึงสามสิบต้น ๆ นอนอยู่บนเตียงชั้นสูตรเบื้องหน้า ผมสีเข้มที่ยาวประป่าเปียกชุ่ม ไฟผ่าตัดสว่างจ้าเผยให้เห็นผิวขาวซีดเหมือนยางแทบไม่เหมือนผิวมนุษย์ ตอนนี้อยู่ระบุงสาเหตุ การเสียชีวิตไม่ได้ เนื่องจากจุดที่พบศพไม่มีเลือด หัวลำตัวไม่มีบาดแผลจาก กระสุนหรือมีด ไม่มีรอยบวมหรือรอยถลอกที่ศีรษะ และไม่มีรอยห้อเลือดจากการโดนบีบคอ ศพของผู้หญิงคนนี้ไร้ร่องรอยถูกทำร้าย ยกเว้นบริเวณปากและ ช่องคลอดที่ถูกเย็บปิดไว้อย่างลวก ๆ ด้วยเส้นด้ายใหญ่หนา

“พร้อมหรือยัง” หมอวินสตันถามฉอน แชนเนย์ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่นิติเวช สายตาของแชนเนย์จับจ้องใบหน้าและริมฝีปากของศพที่ถูกเย็บปิดด้วยความรู้สึกประหม่อมมากกว่าปกติ

“ฉอน พร้อมหรือยัง”

“เอ่อ พร้อมครับ ขอโทษครับ” แชนเนย์ถอนสายตาจากศพหันไปมอง หมอวินสตันแล้วพยักหน้า “ผมเตรียมอุปกรณ์พร้อมแล้วครับ” เขาย้ายมายืน ฝั่งขวาของเตียง ขณะที่หมอวินสตันเปิดเครื่องบันทึกเสียงและวางเอาไว้บน เคาน์เตอร์ใกล้ ๆ

หมอวินสตันแจ้งวันที่ เวลา รายชื่อเจ้าหน้าที่ และหมายเลขเพิ่มชั้นสูตร เนื่องจากศพได้รับการวัดส่วนสูงและชั่งน้ำหนักมาแล้วเขาจึงเริ่มบรรยายลักษณะ

ทางกายภาพทันที ระหว่างตรวจสอบศพอย่างละเอียดเพื่อที่จะระบุตัวตน
สายตาก็เลื่อนไปหยุดที่รอยเย็บบริเวณช่องคลอดก่อนจะหรีตามอง

“นั่นอะไร” หมอวินสตันขยับเข้าไปใกล้ก่อนจับขาเหยื่อแยกออกอย่าง
ระมัดระวัง “ฉอน ส่งไฟฉายให้ผมหน่อย” เขายื่นมือไปทางผู้ช่วยหนุ่มโดย
ไม่ละสายตาที่ฉายแววกังวลจากร่างเหยื่อ

“มีอะไรผิดปกติหรือครับ” แชนแนย์ถามพร้อมกับส่งไฟฉายกระบอกลึก
ให้

“ผมคิดว่ามีบางอย่างอยู่ในนี้” หมอวินสตันส่องไฟไปยังจุดนั้น

แชนแนย์ยืนขยับตัวไปมา

“นี่ไม่ใช่รอยเย็บฝีมือหมอ” หมอวินสตันพูดกับเครื่องบันทึกเสียง “คน
ที่ทำไม่รู้วิธีเย็บแผล ลักษณะเหมือนรอยปะบนกางเกงยีนส์ขาด ๆ” เขาขยับ
เข้าไปใกล้กว่าเดิม “รอยเย็บแต่ละรอยค่อนข้างห่างกัน ช่องว่างระหว่างแผล
กว้างเกินไป และ...” เขาชะงักแล้วเงยหน้าขึ้น “ไม่จริงใช่ไหม”

แชนแนย์ถามพร้อมกับขยับเข้าไปใกล้ “อะไรครับ” เขาเริ่มตัวสั่นเทา

หมอวินสตันสูดหายใจลึกแล้วหันไปตอบ “ผมคิดว่าฆาตกรสอดบางอย่าง
ไว้ในร่างเหยื่อ”

“ว่าไงนะครับ”

หมอวินสตันเพ่งมองจุดที่ไฟส่อง “ผมเห็นแสงบางอย่างสะท้อนออกมา”

แชนแนย์ก็มมองตาม “ให้ตายสิ มีแสงสะท้อนจริงด้วย มันคืออะไร”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่น่าจะมีขนาดใหญ่มากพอสมควรเราถึงมองเห็นผ่าน
รอยเย็บได้”

หมอวินสตันยึดตัวขึ้น จากนั้นหันไปหยิบเครื่องตรวจจับโลหะบนภาค
เครื่องมือ

“ฉอน ส่งไฟฉายที่ตรงนี้ให้ผมที” เขาส่งไฟฉายให้ผู้ช่วยพร้อมกับบอก
ตำแหน่งที่ต้องการ

หมอวินสตันก้มตัวลง ก่อนจะสอดปลายแท่งอุปกรณ์เข้าไประหว่างรอยเย็บ
แล้วแหงนหน้าขึ้น

แชนแนย์ถือไฟฉายหนึ่ง

“มันทำจากโลหะ” หมอวินสตันบอก “แต่ผมยังบอกไม่ได้ว่าคืออะไร
ส่งกรรไกรตัดใหม่กับคีมให้ผมที”

หลังจากตัดด้ายเรียบร้อยแล้วเขาก็ใช้คีมดึงด้ายสีดำเส้นหนาออกจากร่างเหยื่อ
แล้ววางลงในกล่องเก็บหลักฐานขนาดเล็ก

“เธอถูกข่มขืนหรือเปล่านะ” แชนเนย์ถาม

“บริเวณขาหนีบมีบาดแผลและรอยข้่าเหมือนถูกข่มขืน” หมอวินสตัน
ยืนยัน “แต่อาจจะเป็นเพราะวัตถุที่ถูกยัดเข้าไปในตัวเธอก็ได้ ผมจะเก็บตัวอย่าง
สารคัดหลั่งส่งให้ทางห้องแล็บพร้อมเส้นด้ายพวกนี้” เขาวางกรรไกรตัดใหม่กับ
คีมลงในภาชนะเครื่องมือใช้แล้ว “ดูซิว่าฆาตกรยัดอะไรไว้ในตัวเธอ”

แชนเนย์ตัวเกร็งขณะมองหมอวินสตันสอดมือขวาเข้าไปในร่างเหยื่อ
“ไม่ใช่วัตถุขนาดเล็กจริงด้วย”

ความเสียบนำอึดอัดยังคงดำเนินต่อไป

“รูปทรงประหลาดมาก” หมอวินสตันบอก “คล้ายทรงสี่เหลี่ยมที่มี
บางอย่างติดอยู่ด้านบน” เมื่อจับได้ถนัดมือก็ดึงออกมา สิ่งที่ติดอยู่บนวัตถุนั้น
ส่งเสียงดังคลิก

แชนเนย์ก้าวเข้าไปใกล้เพื่อมองให้ชัด ๆ

“เป็นโลหะที่หนักพอสมควร น่าจะถูกประกอบขึ้นเอง” หมอวินสตันจ้อง
วัตถุในมือ “แต่ผมยังไม่แน่ใจว่า...” เขาชะงัก ใจเต้นรัวแรง พอรู้ตัวว่าถือ
อะไรอยู่ก็เบิกตากว้างอย่างตกใจ “อย่าบอกนะ...”

2

นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์ต้องใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมงขับรถจากศาลฮอลลีวูดมายังร้านขายเนื้อร้างทางฝั่งตะวันออกของลอสแอนเจลิส ที่จริงเขาถูกเรียกตัวตั้งแต่มื้อสี่โมงก่อน แต่เพราะต้องให้การในฐานะพยานของคดีหนึ่งซึ่งใช้เวลานานกว่าที่คิดจึงมาช้า

ฮันเตอร์ประจำอยู่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษซึ่งนักสืบส่วนใหญ่ไม่ยอมเฉียดเข้าใกล้ รับผิดชอบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องหรือคดีฆาตกรรมที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน คดีประเภทนี้ต้องอาศัยเวลาและความเชี่ยวชาญสูงในการสืบสวน ฮันเตอร์มีความรู้เรื่องจิตวิทยาด้านพฤติกรรมอาชญากรจึงถูกมอบหมายให้ทำคดีสะเทือนขวัญอยู่บ่อยครั้ง มันถูกจัดให้เป็นคดีอาชญากรรมรุนแรงระดับสูงสุดหรือคดียิว

เขาจอดรถบิวอิก เลอเซเบอร์คันเก่าติดกับรถตู้สีขาวของทีมพิสูจน์หลักฐานร้านขายเนื้อแห่งนี้เป็นร้านสุดท้ายในย่านนี้ที่ปิดตัวลง ฮันเตอร์กวาดตาสำรวจบริเวณนอกร้านครู่หนึ่ง หน้าต่างบานเกล็ดปิดสนิท ผ่นงด้านนอกเต็มไปด้วยภาพกราฟิตีจนไม่อาจรู้ว่าสีจริงคือสีอะไร

ฮันเตอร์เดินไปหาเจ้าหน้าที่ตรงทางเข้าแล้วแสดงตราให้ดู เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเขาก็จึงมุดลอดเทปกั้น ก่อนผลักประตูเปิดเข้าไป

กลิ่นเหม็นรุนแรงทำเอาเขาผงะพรัอมกับล้าลึก กลิ่นนั้นผสมระหว่างกลิ่นเนื้อเน่า กลิ่นเหม็นอับ กลิ่นอาเจียน และกลิ่นปัสสาวะ ฮันเตอร์ยืนตั้งหลักพลางดื่งปกเลื้อยขึ้นเปิดจมูก

“ใช้นี้ดีกว่าครับ” คาร์ลอส การ์เซียยื่นหน้ากากอนามัยแบบเดียวกับที่ตัวเองสวมใส่ให้เขาจากด้านหลัง

การ์เซียรูปร่างผอมสูง ผมสีน้ำตาล ตาสีฟ้าอ่อน จมูกบี้เพราะเคยหัก ทว่าใบหน้ายังคงหล่อเหลา ต่างจากนักสืบคนอื่น ๆ ในแผนก เขาต้องพยายามอย่างหนักกว่าจะได้เข้ามาอยู่ในหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ จนถึงตอนนี้เขาเป็นคู่หูกับฮันเตอร์มาเกือบสามปีแล้ว

“ห้องด้านหลังกลิ่นแรงกว่านี้อีกครับ” การ์เซียพยักหน้าไปทางประตูที่เพิ่งเดินออกมา “การพิจารณาคดีเป็นยังไงบ้าง”

“เข้ามา” ฮันเตอร์ตอบพลางสวมหน้ากากอนามัย “ข้างในเกิดอะไรขึ้น”

การ์เซียเอียงศีรษะไปทางจุดเกิดเหตุ “สภาพและทะเล่สุด ๆ เหยื่อเป็นหญิงผิวขาว อายุยี่สิบปลาย ๆ ถึงสามสิบต้น ๆ เราพบศพเธออยู่บนเคาน์เตอร์สเตนเลสสำหรับล้างจานในห้องนั้น” เขาชี้ไปยังห้องด้านหลัง

“สาเหตุการตายล่ะ”

การ์เซียส่ายศีรษะ “ยังไม่บอกไม่ได้ครับ คงต้องรอผลชันสูตรอย่างเดียว แต่ที่น่าสนใจคือริมฝีปากกับช่องคลอดของเธอถูกเย็บปิด”

“ว่าไงนะ”

การ์เซียพยักหน้า “ฟังไม่ผิดหรอกครับ ผมไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนจนลูกชะมัด”

ฮันเตอร์ตัวต้วต่ายตาไปยังประตูห้องที่อยู่ด้านหลังทันที

“เจ้าหน้าที่เคลื่อนย้ายศพออกไปแล้ว” การ์เซียบอก “หมอวินสตันเป็นหัวหน้าทีมชันสูตร ที่จริงเขาอยากให้คุณเห็นสภาพศพในที่เกิดเหตุก่อน แต่ความร้อนในนี้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาการเน่าสลาย เขาเลยรอไม่ได้”

“พวกเขาเคลื่อนย้ายศพออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่” ฮันเตอร์ดูนาฬิกาข้อมือ

“เมื่อประมาณสองชั่วโมงก่อนครับ ป่านนี้เขาคงชันสูตรไปได้ครึ่งทางแล้ว เขารู้ว่าคุณไม่ชอบรอนาน ผมว่าหลังจากเราตรวจสอบที่เกิดเหตุเสร็จก็น่าจะพอได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากเขาบ้างแล้ว”

ตอนนั้นเองที่มีมือถือของฮันเตอร์ร้องดัง เขาล้วงหยิบมันออกมาพลงตึง
หน้ากากอนามัยลง “นักสืบฮันเตอร์พูด” เขานิ่งฟังปลายสาย “ว่าไงนะ” พลัน
สีหน้าก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

SAMPLE

3

การขี่รถจากฝั่งตะวันออกของลอสแอนเจลิสมายังตึกแผนกนิติเวชประจำ
ลอสแอนเจลิสแดนใต้บนถนนนอร์ทมิสชั่นอย่างรวดเร็วเป็นประวัติการณ์

แต่กลับต้องงุนงงเมื่อเห็นรถตำรวจสี่คันกับรถดับเพลิงอีกสองคันจอดขวาง
อยู่ตรงทางเข้าลานจอดรถ พร้อมด้วยรถตำรวจอีกหลายคันในลานจอด ตำรวจ
วิ่งกันวุ่น บ้างตะโกนสั่งเพื่อนร่วมงาน บ้างตะโกนใส่วิทยุสื่อสาร

นักข่าวแห่กันมาอย่างกับฝูงหมาป่าหิวโซ รถตู้ของสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น
และหนังสือพิมพ์จอดเต็มถนนด้านหน้า บรรดานักข่าวกับช่างภาพพยายามจะ
เข้ามาใกล้ที่เกิดเหตุให้มากที่สุด แต่รอบอาคารถูกปิดกั้นอย่างแน่นหนาพร้อมกับ
มีตำรวจยืนเฝ้า

“เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น” ฮันเตอร์พิมพ์พาดขณะที่การขี่รถหยุดตรงทางเข้า
ลานจอดรถ

“กรุณาขับต่อไปก่อนครับ” ตำรวจคนหนึ่งโผล่หน้ามาตรงหน้าต่างฝั่ง
คนขับพร้อมทำท่าบอกให้เคลื่อนรถไปข้างหน้า “คุณไม่...” แต่ทันทีที่เห็นตรา
ของการขี่เขากรี๊ดกร๊าก “ขอโทษครับ ผมจะเปิดทางให้เดี๋ยวนี้” เขาหันไปหา
ตำรวจอีกสองคน “พรรคพวก เปิดทางหน่อย”

การขี่รถจอดหน้า ซีวิตเข้าไปจอดหน้าบันไดทางขึ้นอาคารหลัก

ฮันเตอร์ก้าวลงจากรถแล้วหันมองรอบ ๆ เห็นกลุ่มคนสวมเสื้อคลุม
สีขาวรวมตัวกันอยู่ที่ฝั่งหนึ่งของลานจอดรถ พวกเขาถือเจ้าหน้าที่ห้องแล็บและ
เจ้าหน้าที่นิติเวช

“เกิดอะไรขึ้น” ฮันเตอร์ถามพนักงานดับเพลิงที่เพิ่งคุยวิทยุเสร็จ

“รายละเอียดอื่น ๆ คุณคงต้องไปถามผู้มีอำนาจบังคับบัญชาของที่นี่เอาเอง ผมรู้แค่ที่เกิดเหตุไฟไหม้ในนั้น” พนักงานดับเพลิงซึ่งไปยังห้องเก็บศพซึ่งเคยเป็นโรงพยาบาลมาก่อน

ฮันเตอร์ขมวดคิ้ว “ไฟไหม้หรือ”

หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเคยรับผิดชอบคดีลอบวางเพลิงอยู่บ้าง แต่มันไม่ถูกจัดอยู่ในคดีอาชญากรรมรุนแรงระดับสูงสุด และฮันเตอร์ไม่เคยได้รับมอบหมายให้สืบคดีประเภทนี้

“โรเบิร์ต ทางนี้”

พญ.แคโรลิน โสฟเดินลงบันไดมา ใบหน้าอ่อนกว่าวัยสีลิปหกปิดดู เครื่องเคียดปั่นลื่นหว้าง ผมสีน้ำตาลเข้มที่มักจัดทรงนี้ยับเป็นกระเซิง ถ้าแผนกนิติเวชประจำลอสแอนเจลิสเคาน์ตีมีการจัดลำดับตำแหน่ง หมอโฮฟก็เหมือนผู้บังคับบัญชาอันดับสองรองจากหมอวินสตัน

“หมอ นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น” ฮันเตอร์ถาม

“ฉันเห็นด้วยว่ามันบ้ามากจริง ๆ”

4

ทั้งสามชั้นบันไดเข้าไปในตัวอาคาร พนักงานดับเพลิงและตำรวจเดินกันขวักไขว่ บริเวณห้องโถงด้านหน้า หมอโฮฟเดินนำนักสืบทั้งสองผ่านเคาน์เตอร์ต้อนรับลงบันไดไปยังชั้นใต้ดิน แม้จะได้ยินเสียงพัดลมดูดอากาศดังก้อง แต่ก็กลิ่นสารเคมีและกลิ่นเนื้อใหม่่น่าสะอิดสะเอียนก็ยังคงคลั่งไปทั่วจนพวกเขาต้องยกมือปิดจมูก

การ์เซียเริ่มรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน

หน้าห้องชั้นสุดท้ายหมายเลขสี่ซึ่งอยู่สุดโถงทางเดินจึงลงไปด้วยน้ำ ประตูห้องที่เปิดอำหลุดจากบานพับ

หัวหน้าหน่วยดับเพลิงหันมาเห็นทั้งสามคนพอดี

หมอโฮฟจึงแนะนำพวกเขาให้รู้จักกัน “นี่นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์กับนักสืบคาร์ลอส การ์เซียจากแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมค่ะ”

พวกเขาไม่ได้จับมือทักทายกัน แค่พยักหน้าให้กันเท่านั้น

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ฮันเตอร์ถามขณะพยายามชะโงกมองเข้าไปในห้อง “หมอวินสตันอยู่ที่ไหน”

หมอโฮฟยื่นเสียง

หัวหน้าหน่วยดับเพลิงถอดหมวกนิรภัยแล้วยกมือที่ใส่ถุงมือขึ้นปาดหน้าผาก “เกิดเหตุระเบิดที่นั่นครับ”

ฮันเตอร์โน้มหน้า “เหตุระเบิดเหรอ”

“ตอนนี่ผมอดแล้ว ที่จริงไฟไม่ได้ลุกลามมากนัก หัวฉีดน้ำดับเพลิงอัตโนมัติดับไฟได้ก่อนที่เราจะมาถึงซะอีก แต่ผมยังไม่รู้สาเหตุของการระเบิด

คงต้องรอรายงานการสืบสวนอีกที” เขามองหมอโฮฟ “ผมได้รับแจ้งว่าที่นี่เป็นห้องชั้นสุตรที่ใหญ่ที่สุดและมีขนาดใหญ่เป็นสองเท่าของห้องแล็บ ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกค่ะ” เธอยืนยัน

“ในห้องเก็บสารเคมีไวไฟไว้บ้างหรือเปล่า อย่างเช่นแก๊สกระป๋อง”

หมอโฮฟหลับตานึก ก่อนจะถอนหายใจ “มีค่ะ”

หัวหน้าหน่วยดับเพลิงพยักหน้า “บางที่สารพวกนั้นอาจจะมีระเบิดออกมา แต่ก็อย่างที่บอก คงต้องรอรายงานการสืบสวนก่อน โครงสร้างอาคารหลังนี้มันคงแข็งแรง แรงระเบิดสร้างความเสียหายแค่ภายในห้องเท่านั้น ตัวอาคารไม่เป็นไรเลย แคมเปญชั้นใต้ดินก็หนักกว่าส่วนอื่นของอาคารจึงป้องกันแรงระเบิดได้ค่อนข้างดี ตอนนั้นผมบอกพวกคุณได้เท่านี้” เขาถอดถุงมือแล้วขี้ตา “ข้างในและทะเลสุด ๆ” เขาเงยไปครู่หนึ่งเหมือนไม่รู้จะพูดอะไรต่อ “ผมเสียใจด้วยจริง ๆ” เขาเอ่ยเสียงคร่ำกับหมอโฮฟ ก่อนจะพยักหน้าให้ทั้งสามคนแล้วเดินขึ้นบันไดไป

พวกเขาขึ้นเงยมาอยู่หน้าห้องชั้นสุตรหมายเลขสี่วางกวาดตาสำรวจความเสียหายด้านใน ทั้งโต๊ะ ถาดเครื่องมือ ตู้เก็บของ และรถเข็นโดนระเบิดกระจัดกระจายอยู่ที่อีกฟากห้อง เศษอิฐ เศษปูน และเศษเนื้อกระจายเกลื่อนพื้น เพดานกับผนังด้านหลังบางส่วนเปราะไปด้วยคราบเลือด

“เกิดเหตุขึ้นเมื่อไหร่ครับ” การ์เซียถาม

“หนึ่งชั่วโมง หรืออาจจะหนึ่งชั่วโมงสิบห้าที่ก่อนหน้านี้ ตอนนั้นฉันประชุมอยู่ที่อาคารอีกหลัง จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงระเบิด แล้วสัญญาณเตือนไฟไหม้ก็ดัง”

ฮันเตอร์หวาดหวั่นเมื่อเห็นปริมาณเลือด จำนวนผ้าคลุมศพ และชิ้นส่วนอวัยวะที่กระจายรอบห้อง แต่ตู้แช่ศพไม่ได้รับความเสียหายเนื่องจากตั้งอยู่ตรงข้ามกับฝั่งที่เกิดเหตุระเบิด

“มีศพอยู่นอกตู้แช่กี่ศพครับ” ฮันเตอร์ถาม

หมอโฮฟคิดว่าฮันเตอร์คงรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เธอจึงชี้นิ้วชี้ข้างขวาขึ้นมา
นิ้วเดียว

ฮันเตอร์ถอนหายใจเสียดังพลางพูดอย่างเหม่อลอย “ตอนนั้นพวกเขา กำลังชั้นสูตรศพ” เขาสิ้นสะท้านไปทั้งร่าง “หมอวินสตันเป็นคนชั้นสูตร”

“ว่าไงนะครับ!” การ์เซี่ยยกมือลูบหน้า “เป็นไปไม่ได้”

หมอโฮฟเป็นอนหน้าหนี แต่ไม่อาจซ่อนน้ำตาที่เอ่อล้นออกมาได้

ฮันเตอร์มองเธอก่อนจะหันไปมองเศษซากเกลื่อนกลาด ลำคอแห้งผาก รู้สึกถึงความเศร้าที่ถาโถมเข้ามา หมอโจนาธาน วินสตันเป็นหัวหน้าแผนกนิติเวช ประจำลอสแอนเจลิสเคาน์ตีมายาวนานและรู้จักกับฮันเตอร์มาสิบห้าปี เขาฝีมือดี และทุ่มเทกับงานเสมอ สำหรับฮันเตอร์เขาเปรียบเสมือนครอบครัว ทั้งยังเป็น เพื่อนที่ดีและไว้วางใจได้ เป็นคนที่ฮันเตอร์เคารพยกย่อง

“ตอนเกิดเหตุมีเจ้าหน้าที่อยู่สองคนในห้อง” น้ำเสียงของหมอโฮฟสิ้นเครือ “หมอวินสตันกับฉอน แชนเนย์ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่นิติเวชอายุยี่สิบเอ็ดปี”

ฮันเตอร์หลับตา พูดอะไรไม่ออก

“พอรู้เรื่องฉันก็รีบโทรแจ้งเหตุทันที” หมอโฮฟเล่าต่อ

การ์เซี่ยก็ตกใจจนพูดไม่ออกเช่นกัน ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่อาชีพนี้เขาเห็นศพ มานับไม่ถ้วน แต่ไม่มีครั้งไหนที่เหยื่อเป็นคนรู้จัก แม้การ์เซี่ยจะรู้จักหมอวินสตัน ได้เพียงสามปี แต่พวกเขาก็กลายเป็นเพื่อนกันอย่างรวดเร็ว

“ผู้ช่วยคนนั้นเป็นยังไงบ้างครับ” ฮันเตอร์ถาม เป็นครั้งแรกที่การ์เซี่ย ได้ยินเสียงของคู่หูสิ้นเครือ

หมอโฮฟส่ายศีรษะ “น่าเศร้า ฉอน แชนเนย์เพิ่งเรียนจบปีสามสาขา แพทยวิทย์ที่ยูซีแอลเอ เขาฝันอยากเป็นนักนิติวิทยาศาสตร์ ฉันทนเป็นคนอนุมัติ การฝึกงานให้เขาเมื่อหกเดือนก่อนนั่นเอง” หมอโฮฟน้ำตาคลอ “ที่จริงเขาไม่ได้ มีหน้าที่อะไรในการชั้นสูตรครั้งนี้ แค่เข้ามาช่วยเท่านั้น” เธอเอ่ยประโยคต่อไป อย่างระมัดระวัง “ฉันทนเป็นคนขอร้องให้เขามาช่วยเอง ทั้งที่ความจริงฉันต้องเป็นผู้ช่วยโจนาธาน”

ฮันเตอร์เห็นมือเธอสั่น

“เวลามีศพที่เสียชีวิตจากสาเหตุผิดปกติเข้ามา โจนาธานมักขอให้ฉันมา ช่วยเสมอ แต่พอดีฉันติดประชุมเลยขอให้ฉอนไปแทน” แววดาเธอเต็มไปด้วย ความหวาดกลัว “ฉอนไม่ควรต้องมาตายที่วันนี้ ควรจะเป็นฉันต่างหาก”

5

ฮันเตอร์รู้ว่าหมอโฮฟคิดอะไรอยู่ หลังเกิดเหตุระเบิดลึกลับชาติตมการเอาตัวรอดของเธอก็ถูกกระตุ้น เธอรู้สึกโล่งอกที่รอดมาได้ แต่ตอนนี้ความรู้สึกผิดกำลังก่อตัวในจิตใจ เหมือนโดนความคิดของตัวเองลงโทษอย่างรุนแรง ถ้าฉันประสบความสำเร็จเร็วกว่านี้ ผมอน แชนเนย์อาจจะยังมีชีวิตอยู่

“ไม่ใช่ความผิดของหมอหรือ” ฮันเตอร์พยายามปลอบแม้รู้ว่าคงช่วยอะไรไม่ได้มาก และก่อนจะยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น เขาต้องรู้ว่าก่อนว่าที่จริงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ฮันเตอร์ก้าวเข้าไปใกล้ประตูห้องชันสูตรพร้อมกับลองนึกภาพเหตุการณ์ในหัว แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก ทันใดนั้นก็สะดุดตากับบางอย่าง หลังจากหრ่ตามองครู่หนึ่งจึงหันไปหาหมอโฮฟ

“ปกติตอนชันสูตรพวกคุณบันทึกวิดีโอไว้ด้วยใช่ไหมครับ” ฮันเตอร์ถามพลางชี้เศษขาตั้งกล้องบนพื้น

หมอโฮฟส่ายหน้า “เราแทบไม่ได้ทำแบบนั้นเลย ถ้าจะบันทึกวิดีโอก็ต้องได้รับการอนุมัติจากฉันหรือ...” เธอเบนสายตจากฮันเตอร์เข้าไปในห้อง “หัวหน้าแผนกนิติเวช”

“นั่นก็คือหมอวินสตัน”

หมอโฮฟพยักหน้าอย่างล้งเล

“เป็นไปได้ไหมที่เขาจะบันทึกวิดีโอการชันสูตรครั้งนี้”

เธอนิ่งคิดครู่หนึ่ง ก่อนที่ประกายความหวังจะฉายชัดบนใบหน้า “ก็เป็นไปได้ ถ้าเขาคิดว่าคดีนี้น่าสนใจ”

“ถ้าเขามันที่กวีตีโอไว้จริง” การ์เซียพูดแทรกขึ้น “มันจะช่วยอะไรเราได้
หรือครับ กล้องก็คงระเบิดแหลกละเหมือนกับของอื่น ๆ ในห้อง”

“ก็ไม่น่าหรอก” หมอโฮฟบอก

นักสืบทั้งสองตัวต๋อยตามามองเธอ

“ทำไมหมอคิดอย่างนั้นล่ะ” ฮันเตอร์ถาม

“บางครั้งห้องชั้นสูงสุดหมายเลขสี่ก็ถูกใช้เป็นห้องเรียน” เธออธิบาย “และ
เป็นห้องเดียวที่มีอุปกรณ์เชื่อมต่อกล้องวิดีโอกับคอมพิวเตอร์เมนเฟรม ฟิล์มจะ
ถูกจัดเก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ของคอมพิวเตอร์เมนเฟรมด้วย หมอคนไหนต้องการ
บันทึกวิดีโอขณะสอนหรือตอนสอบก็แค่เตรียมกล้องมาเชื่อมต่อกับอุปกรณ์
ในห้อง”

“ฉันตรวจสอบได้ไหมครับว่าหมอวินสตันบันทึกวิดีโอไว้หรือเปล่า”

“ตามฉันมาทางนี้”

หมอโฮฟเดินขึ้นบันไดกลับไปชั้นหนึ่ง พวกเขาเดินผ่านโถงต้อนรับและ
ประตูโลหะบานคู่ จากนั้นเดินต่อไปตามโถงทางเดินยาว พอเลี้ยวขวาก็เจอห้อง
ทำงานของหมอโฮฟ เธอไขกุญแจประตูไม้ที่มีช่องกระจกผ้าเล็ก ๆ แล้วเปิดเข้าไป
ก่อนจะตรงดิ่งไปที่โต๊ะทำงานแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ นักสืบทั้งสองเดินตามไปยืน
ด้านหลังเธอ

“มีแค่ฉันกับโจนาธานเท่านั้นที่เข้าถึงจัดเก็บวิดีโอของคอมพิวเตอร์เมนเฟรม
ได้ ดูซิว่าเขามันที่กวีตีโอตอนเกิดเหตุไว้หรือเปล่า”

หมอโฮฟคลิกเมาส์สองสามครั้งก็เปิดโฟลเดอร์คลังจัดเก็บวิดีโอได้ ในนั้น
ยังมีโฟลเดอร์ย่อยอีกสามโฟลเดอร์ ทั้งวิดีโอใหม่ การบรรยาย และการชั้นสูตร
เธอกดเปิดโฟลเดอร์วิดีโอใหม่ พบไฟล์วิดีโอหนึ่งไฟล์ซึ่งเพิ่งบันทึกไว้เมื่อ
หนึ่งชั่วโมงก่อน

“เจอแล้ว โจนาธานบันทึกวิดีโอตอนชั้นสูตรไว้จริงด้วย” หมอโฮฟหันไป
มองฮันเตอร์ด้วยสีหน้ากังวล เขาสังเกตเห็นเธอผละมือจากเมาส์เล็กน้อย

“ไม่เป็นไรครับ หมอ คุณไม่ต้องดูก็ได้ เดี่ยวผมจัดการต่อเอง”

หมอโฮฟปลงเล “ฉันดูได้” ก่อนจะคลิกเปิดไฟล์นั้น หน้าจอสว่างวาบแล้ว
โปรแกรมเล่นวิดีโอก็ดังขึ้นมา ฮันเตอร์กับการเซี่ยขยับเข้าไปใกล้จอมากกว่าเดิม

ความละเอียดของวิดีโอค่อนข้างต่ำ แต่ยังเห็นศพหญิงผิวขาวบนเตียงชั้นสูตรได้ชัดเจน มุมกล้องถ่ายจากด้านบนและซูมไปที่เตียง ทางขวาของเตียงมีคนสองคนยืนอยู่ แต่เห็นแค่ลำตัวช่วงล่างซึ่งใส่เสื้อคลุมสีขาว

“ซูมออกหน่อยได้ไหมครับ” การ์เซียถาม

“วิดีโอถูกบันทึกไว้แบบนี้” ฮันเตอร์ตอบพลางส่ายหน้า “เราควบคุมอะไรไม่ได้ โปรแกรมทำได้แค่เล่นวิดีโอไปตามปกติเท่านั้น”

หนึ่งในสองคนย้ายมาอยู่ตรงศีรษะของศพ ก่อนจะก้มตัวลง พวกเขาจึงเห็นว่าเป็นใบหน้าที่ของหมอวินสตัน

“ไม่มีเสียงเธอครับ” การ์เซียถามขณะจับจ้องริมฝีปากของหมอวินสตันที่ขยับอย่างไร้เสียง “เกิดอะไรขึ้น”

“ไมโครโฟนบนกล้องคุณภาพไม่ค่อยดี” หมอโฮฟบอก “เราเลยไม่ค่อยเปิดใช้”

“ผมเห็นว่าแพทย์นิติเวชต้องบรรยายขึ้นตอนชั้นสูตรซะอีก”

“ใช่ เราต้องทำ” เธอยืนยัน “แต่จะใช้เครื่องบันทึกเสียงของตัวเอง ไม่ว่าโจนาธานจะใช้อะไร ตอนนั้นมันคงพังยับเยินไปแล้ว”

“เยี่ยม”

“ตาสีน้ำตาลอ่อน ผิวได้รับการบำรุงอย่างดี เหมือนเธอจะไม่เคยเจอหู่...” ฮันเตอร์อ่านปากเขาแล้วพูด หลังจากนั้นใบหน้าที่ของหมอวินสตันก็หายไปจากกล้อง “ให้ตายสิ! มองไม่เห็นปากเขาแล้ว”

“คุณอ่านปากได้ด้วยเหรอ” หมอโฮฟถาม การ์เซียก็ดูประหลาดใจเช่นกัน แต่ฮันเตอร์ไม่ตอบ ยังคงจดจ่ออยู่ที่หน้าจอ

“คุณไปเรียนการอ่านปากมาจากไหนครับ” การ์เซียถาม

“ฉันอ่านหนังสือเยอะนะ” ฮันเตอร์โกหกเพราะไม่อยากพูดถึงอดีตเท่าไรนัก

พวกเขาดูวิดีโอกันเงียบ ๆ ต่ออีกพักหนึ่ง

“โจนาธานกำลังตรวจสอบลักษณะภายนอก” หมอโฮฟอธิบาย “ลักษณะทางกายภาพของเหยื่อทุกรายจะถูกบันทึกไว้ รวมถึงความเห็นของแพทย์นิติเวช

ตอนเห็นสภาพศพครั้งแรก ตอนนั้นเขาพยายามมองหาลักษณะพิเศษที่จะช่วยระบุตัวตนของเหยื่อได้ เพราะรายนี้เป็นศพนิรนาม

หมอวินสตันชะงักพร้อมกับทำหน้าประหลาดใจ ก่อนที่ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่นิติเวชจะส่งไปฉายกระบอกเล็กให้ หมอวินสตันรับมาแล้วส่องไฟไปที่รอยเย็บบริเวณช่องคลอด จากนั้นขยับไฟฉายขึ้นลงอย่างงุนงง

“เขากำลังทำอะไรครับ” การ์เซียเอียงศีรษะ พยายามหามุมที่จะมองได้ชัดขึ้น

วิดีโอยังคงเล่นต่อไป หมอวินสตันใช้เครื่องตรวจจับโลหะแห่ผ่านรอยเย็บเข้าไปในตัวศพ เมื่อเขาขยับปากพูด การ์เซียและหมอโฮฟก็หันมามองฮันเตอร์ “มันทำจากโลหะ” ฮันเตอร์อ่านปากเขาแล้วพูด “แต่ผมยังบอกไม่ได้ว่าคืออะไร ส่งกรรไกรตัดใหม่กับคีมให้ผมที”

“มีบางอย่างอยู่ในตัวเธอนั่นแหละ” หมอโฮฟนิ้วหน้า

ใบหน้าของหมอวินสตันหายไปจากจออีกครั้ง ฮันเตอร์นับจังหวะตอนอีกฝ่ายตัดรอยเย็บได้ห้าครั้ง ก่อนจะสอดมือขวาเข้าไปในร่างเหยื่อ

หมอวินสตันดึงวัตถุปริศนาออกมา แต่เมื่อเขาหมุนตัวกลับมา กล้องจับภาพได้เพียงขอบวัตถุเท่านั้น

“มันคืออะไรครับ” การ์เซียถาม “วัตถุที่อยู่ในตัวเหยื่อนะ พวกคุณมองเห็นไหม”

“ฉันไม่แน่ใจ” ฮันเตอร์ตอบ “รอดูเดี๋ยว เขาอาจหันมามหากลองอีกครั้งก็ได้”

แต่หมอวินสตันไม่มีโอกาสได้ทำอย่างนั้น

เพราะไม่กี่วินาทีต่อมาก็เกิดระเบิดขึ้น ภาพทั้งหมดหายวับไป บนหน้าจอปรากฏข้อความว่าสัญญาณห้องชันสูตรหมายเลขสี่ล้มเหลว